

Natis 12.000. Stajerc stane za celo leto samo 60 krajcarjev.

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem poslopiju.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
médalje do pondeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 številk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Štev. 19.

V Ptuju v nedeljo dne 22. septembra 1901.

II. letnik.

Kmetje pozor!

Kdor se hoče naročiti na „Štajerca“
za celo prihodnje leto 1902, in nam z naro-
čilom ob enem tudi pošlje celo naročnino
v znesku 1 krono 20 vin. dobival bode letos
do novega leta naš častnik **zastonj**.

Pomoč je potrebna!

Leto 1901 je bilo slabo. Sadja nimamo nič, seno-
košnja je bila vsled suše slaba, sedaj je pa še otava
vsled vedno trajajočega dežja uničena in vinska trga-
tev preti ponesrečiti, ker grozdje ne dozori in zaradi
prevelike mokrote poka. K temu presenečile so nas
še pred par dnevi povodnje, ktere so opustošile polja
in iz vinogradov odnesle zemljo ter seno na travnikih
pokvarile. Najhujše od vseh teh nezgod zadene žalibog
kmeta vsled pomankanje klaje (futra). Že danes stane
meterski cent sena 4 goldinarje in pozimi bode najbrž
poskočil na 5—6 gold. Potem bodejo kmetje svojo
živino prisiljeni pod sramotno ceno prodajati in vsakdo
ve, kaj to za kmeta pomeni.

Žakaj je štrbunknil Štajerc Fihposa v Dravo?

(Ponatis dovoljen.)

(Dalje.)

Na to sta se zopet spravila pit, in pila sta dolgo
noč.

„Copernika mi pa že moreš prodati“, pravi gos-
podar; „zahtevaj za njega kolikor hočeš! Ja, jaz ti
imam kar poln pehar denarja!“

„Ne, tega ne morem!“ pravi Štajerc. Pomisli ven-
dar, koliko koristi imam jaz lahko od mojega coper-
nika.“

„Oh, jaz bi ga imel vendar prav rad,“ pravi gos-
podar in prosi dalje.

„Ja,“ pravi Štajerc konečno, „ker si bil toliko
bober, da si me vzal pod streho, pa naj bo. Imej
raja copernika za pehar denarja, ali pehar mora biti
zvrhan.“

„Dobro, to boš dobil,“ pravi gospodar, ali tisto

Mi pozivljamo torej vse predstojnike onih občin,
kjer preti pomankanje klaje in kjer je škodo naredila
povodenj, da se nemudoma skoz svoje okrajno glavar-
stvo obrnejo na ekscelenco gospoda ces. namestnika
grofa Clary Aldringen v Gradcu s prošnjo tistih kmetov,
kateri nimajo klaje in ne denarja za nakup istega, da
se jih iz fonda za ponesrečence podpira.

Tak fond ustanovil se je letos od ces. namest-
nika, in vsi ljudski krogi so dajali denar, da se kme-
tom, poškodovanih po ujmah, zamore pomagati. Gos-
pod grof Clary je dober mož in mi smo docela
prepričani, da bode denarje dal, ako se potreba skoz
občine in okrajna glavarstva dokaže.

Kmetški in gospodski program.

Konec.

VI. Država naj plačuje kaplane tako, da ti ne
bodo prisiljeni okrog kmetov po zbirci (kolekturi) ho-
diti. Vsako leto v jeseni, ko žito in trta dozori, mora
ubog kaplan obleči staro sukno in nataktni zelen
klobuk, spremljan po dveh možeh, ki nosita bisago ali
brento, hodit beračit. Kmet, čeprav je še tako malo pri-
delal, bode gospodu duhovniku vedno rad dal, ker bi

kišto pa moraš seboj vzeti; niti eno uro je ne maram
več v hiši imeti; ne more se vedeti, mogoče čepi še
notri.“

Štajerc dal je sedaj kmetu svoj žakelj, v katerem
je bila posušena koža njegovega ubitega konja in dobil
za to zvrhan pehar denarja. Kmet podaril mu je po
vrhu še svojo „šajtrgo“, da je tako zamogel kišto in
denar odpeljati.

„Srečno“, pravi Štajerc, naloži denarje in veliko
kišto, v katerej je še vedno sedel mežnar in odide.

Na drugi strani gozda teče velika, globoka reka
Drava; ravnokar popravljajo čez njo stari most; Štajerc
utrujen dospevši do sredi mosta se ustavi in pravi
sam pri sebi na glas, tako da je mežnar lahko slišal:

„Kaj naj počnem s to nerodno kišto? Težka je,
kakor bi bilo kamenje v njej! Jaz se bom še bolj
utrudil, če jo dalje peljem; kar vrgel jo bodem čez
most v globočino; če jo kdo ven potegne dobro, če
ne, tudi nič škode.“

Sedaj prime za kišto in jo malo privzdignil,

se mu tožilo če bi gospoda odpravil praznih rok. Tako mora kmet dosti žrtvovati in gospod kaplan je dosti-krat užaljen, ker mora okoli kmetov beračiti. V mno-gih okrajih na Spodnjem Štajerskem je zbirca že od-pravljena, ali kaplani morajo še vedno hoditi beračit, ker zavoljo tega, če je zbirca odpravljena, skoraj nič večjega plačila ne dobijo. Ne spodobi se pa, da bi se enega gospoda duhovnika tako slabo plačevalo, med tem ko nekatere fare nosijo dohodkov 5 do 10 tisoč goldinarjev. Škof v Olomucu ima letnih dohod-kov 150 tisoč gold., oni v Pragi celo 200 tisoč gold. Tu naj se torej bogatim župnikom in škofom vzeme proč toliko, da bodejo ubogi župniki in kaplani za-mogli živeti dostojno, in ako bi ne bilo dosti, pa naj doda še država par milijonov, da bodejo po takem kmetje rešeni davkov, duhovniki pa beračenja.

VII. Mi zahtevamo, da se vpeljejo za kmečki stan posebne pravice, kakor so pravice za trgovce, obrtnike, borzo itd., tako morajo se tudi pravice v varstvo kmečkega stanu narediti. Prepis kmečkega posestva od očeta na starejšega sina ali na starejšo hčer, bo-disi pred ali po smrti, naj bode desetka prost in oproščen kakoršnihkoli davkov, kajti ravno ako sin posestvo prevzame, ni vstanu plačati, ker ima druga plačila na stariše, brate in sestre odrajtovati. Ravno tako se mora narediti postava, ki bode prevzemajo-čemu sinu omogočila, da bode dedščino svojim sode-dičem izplačeval v malih zneskih.

VIII. Mi zahtevamo, da se kmet v prihodnje nič več kot „kapitalist“, ampak le kot delavec obdači. Človek, ki s svojo družino vred od četrte ure zjutraj do osme ure zvečer dela in pri vsem tem še lakoto trpi, nima nobenega premoženja, tudi potem ne, če-ravno je njegovo posestvo vredno 10 tisoč gold., kajti če grunta kmet ob potu svojega obraza ne obdelava, ni grunt krajcarja vreden, ker mu ne donaša nič. Zem-ljiški davek in hišni davek je tedaj najbolj neopravičen in kmet naj ne plačuje več davka kakor delavec. Do

ravno tako, kakor bi jo hotel prekucniti čez most. „Ne, ne, pusti!“ zastoka v kišti mežnar. „Pusti me preje ven!“

„O joj!“ zavpije zdaj Štajerc, kakor bi se vstrašil. „On je še notri! Kar hitro ga moram prevrniti v vodo, da se vtopi!“

„O, ne, ne!“ prosi mežnar milo; „dati ti čem poln pehar denarja, če me pustiš!“

„Ja, to je kaj družega!“ pravi Štajerc in odpre kišto. Mežnar je skobacal ven, brenil kišto v vodo in šel domov, kjer je svojemu rešeniku dal poln pehar denarja; en pehar denarja dal mu je kmet, enega mežnar, tako da je bila „šajtrga“ polna.

„Vidiš“, konj se mi je prav dobro izplačal, misli sam pri sebi, ko je prišel domov v svojo sobo in denar na tla na kup stresel. „To se bo Fihpos jezil, ko bo zvedel, kako bogat sem skozi samo enega konja postal; ali kar naravnost mu tega tudi ne bom povedal!“

Tedaj pošlje nekega dečka k Fihposu, da bi mu ta posodil pehar za meriti.

„Kaj li če s tem početi?“ misli si Fihpos in na-

600 goldinarjev dohodkov prav nič, in še le po par goldinarjev dohodninskega davka, ne pa tako dosedaj, ko se razen zemljiškega še dohodninski da zahteva.

IX. Naše poljedelstvo mora se proti vnanji kurenci zavarovati s coli. Štajerski kmet ne more kurirati z ogerskim veleposestnikom, kateri im-tisoč oralov žitnega polja na ravnini in ga ob-s s parnim plugom in parnimi mašinami. Ravno ne more z ogerskim svinje- in živinorejcem in janskim vinorejcem konkurirati, ker oni imajo ve-boljše podnebje in mnogo manj stroškov kakor Mi torej zahtevamo, da se na uvoz žita, vina in vine, ki se dovaža iz inozemskega in Ogerskega ta-dača naloži, da ne bode naš kmet v škodo kakor sedaj, marveč z dobičkom prodajal. Mi tega ne za-vamo samo v interesu mnogo preobdačenega kmet-skega stanu, ki ima pravico do varstva, ako toliko pla-temveč tudi v interesu meščanov, kajti, ako denar kmet, imajo potem denar tudi drugi stan-

Pri tej postavi se mora tudi poskrbeti za to se v slučaju živinske kuge na Ogerskem in Hrvaš-naša meja zapre za dalje časa, da ne bo Avstr-kmet vsled ogerske brezbriznosti trpel škodo.

X. Ker kmet za državo tako velike žrtve don-more mu država tudi pomagati ako je v stiski. škodi vsled toče, pri povodnji in pri slabih let-je država dolžna kmetom toliko denarja in za to-časa brezobrestno posoditi, brez da bi mogel okrog nje beračiti, da si zamore svojo kmetijo za-spraviti v red. Če ima država denar za propale leznice in parobrodne družbe, potem ima tudi go-nekaj milijonov za tisoče kmetov, katerim preti po-

XI. Kmečki sinovi so, kakor je znano najbo-vojaki. Oni so močnejši, zdravejši in ubogljivejši kor sinovi meščanov, in jih zato največ k voja-poberejo. Mi zahtevamo torej tudi, da se kme-sinovi vsako leto v času spravljjanja pridelkov spu-

maže dno peharja s smolo, misleč, da bode od ta-kar bo njegov sosed meril, gotovo kaj gor ostalo do tega je tudi prišlo, kajti ko je dobil pehar držali so se na dnu trije tolarji.

„Kaj pa je to?“ začudi se Fihpos in stekel k jercu. „Kje si dobil te denarje?“

„O, to sem dobil za kožo mojega konja! Pro-sem jo v mestu sinoči.“

„Ta ti je bila pa res dobro plačana!“ reče Fih-steče vesel domov, vzame sekiro in pobije vse konje, jih odere in se pelje s kožami v mesto.

„Kože! Kože! Kdo želi kože kupiti?“ je vp-ulicah.

Vsi črevljarji in usnjarji prihitijo na ulico in v-šajo, kolikor zahteva za nje.

„Pehar denarja za vsako,“ odgovori Fihpos.

„Ali nisi zabit?“ ga zasramujejo vsi vprek. misliš ti, da imamo mi denar kar na peharje?“

„Kože! kože! Kdo hoče kože kupiti?“ je zo-klical, ali vsakomur, kdor ga je za ceno vprašal, je odgovoril: za vsako pehar denarja.“

domov, čas vojaške službe pa za vse vojake zniža na dve leti, kakor je to tudi na Nemškem.

XII. Volilna pravica mora se v korist kmeta preurediti. Sedaj volijo za državni zbor veleposestniki 85 poslancev, mesta 118, trgovske zbornice 21 in kmetje 129, splošna kurija delavcev, kmetov in mestjanov 72 poslancev. Kmetje, katerih je več kot polovico vsega prebivalstva, volijo torej komaj malo več kot eno tretjino vseh poslancev. Ta nepravica mora nehati, in bo nehala, ako se vse predprave odpravijo in mandati enakomerno razdelijo. Ako pride na vsakih 50 tisoč prebivalcev eden poslanec, potem bodejo imeli kmetje 300, meščani pa samo 100 poslancev. Natanko tako mora se tudi deželnozborska volilna pravica urediti. Volitev so mora izvršiti tajno in listki, in vsakdo, kdor na kakega volilec vpliva, naj se kaznuje s teško ječo. Volitev naj bode direktna, ne pa skoz volilne može.

Vidiš dragi kmetič, to je program „Štajerčev“ in vsak pošten kmet mora temu pritrditi, ki rajši skrbi za sebe in za svojo družino, kakor za gospode advokate, kateri nočejo drugega imeti kakor nove urade in šole, kjer se otroci naj niti jezikov ne učijo, da bi si ložje kruh služili. Gospodje advokati bodejo zdaj rekli, to se ne bo nikdar izpeljalo, in res — v tej točki imajo žalibog prav. Tako dolgo, dokler bo ovca mesarja, kmet pa dohtarja svojim poslancem volil, tako dolgo se tudi ena točka tega programa izpeljala ne bo. Rešitev za kmeta bo še le potem prišla, ako se bode kmet sam spoštoval in le zveste in poštene kmete svojim zastopnikom volil; može, ki ne ščuvajo, ne kažejo, ne psujejo, ampak na dostojen način koristi svojih bratov zastopajo. V to pomози Bog!

Plačano.

(Dopis iz dežele.)

„Slov. Gospodar“ in prefekt g. Anton Korošec. „Slov. Gospodar“ bil je nekaj dober list na Spod.

„Ta nas pa če „fopati“, pravijo vsi in črevljari zamejo svoje kneftre, usnjarji pa svoje usnjate predpasnike in začnejo udrihati po Fihposu.

„Kože! Kože!“ vpijejo za njim; „ja, mi ti bomo tvojo kožo ustrojili! Ven z mesta z njim, in Fihpos mogel bežati, kolikor so ga pete dohajale. Tako bil še nikoli tepen.

„No, lepa reč!“ pravi ko pride domov, „zato se bom nad Štajercem maščeval! ubil ga bom!“

Doma pri Štajercu umrla je ob tistem času stara mati; ona bila je res huda na svojega vnuka, ali temu so je vendar žalostilo po njej, vzdignil je mrtvo in jo položil v svojo toplo posteljo, da bi videl, ali ne bo mogoče še oživela. Tam naj bi ležala čez noč, on sam pa sedel v hišni kot, kakor je to že kajkrat naredil.

Ko je tako zamišljen sedel v svojem kotu, odpeti so se vrata in v sobo je stopil Fihpos s sekiro; videl je namreč, kje ima Štajerc svojo posteljo, šel je proti zglavju in udaril po glavi staro mater, kar je mislil, da spi tam njegov sosed.

Štajerskem, poln pravice in miroljubnosti, v pouk in kratkočasje Slovencev. Nahajal se je ta list v vodstvu modrih skušenih urednikov, ktere so podpirali trezni, pravicoljubni dopisatelji. Ta list je užival kot list krščanske duhovščine med Slovenci ljubezen in zupanje in od nemške strani spoštovanje. Tempora mutantur! Odkar je prišel ta list iz rok krščanske duhovščine v oblast farizejskega klerikalizma, padel je na zadno štaplo politične omike, zgubil zadnjo trohico politične sramote, ter prišel ob vso veljavo pri pravičnem značajnem svetovju. Ni več krščanski list pouka in kratkočasje, temveč list častikraje, šuntarije, puntarije in ščuvanja ljudstva in sicer slovenskega proti nemškemu in slovenskega ljudstva med seboj. Ni toraj čuda, da stoji „Slov. Gospodar“ tolikokrat zaradi zlobnega jezika pred sodiščem. Slišali smo v našo žalost, da se je zopet moral zagovarjati „Slov. gospodar“ zaradi jezika pred porotnim sodiščem v Mariboru dne 12. t. m. In ker se je že ščuvanje celo božji jezi dosti zdelo, zadela je pravična kazen, ne kakor dosihmal nedolžnega urednika (slamnika), temveč skritega zakrivljenca glavnega urednika g. duhovna Anton Korošec-a. Obsodilo je porotno sodišče v Mariboru dne 12. t. m. v jako zanimivi obravnavi g. Korošec-a zaradi hujskanja v „Slov. Gospodarju“ na 6 tednov ječe in plačilo sodnijskih stroškov.

Častiti g. Anton Korošec!

Kar ste si Vi že zdavnej zaslužili, doletelo Vas je seveda zdaj, ker tudi božje jeze je enkrat konec. Vi se sicer smatrate pri tem političnega mučenika. Ali kaj še. Pomislite kolikor časa ste napadali iz skritega brloga z zastrupljenim strelivom kot glavni urednik „Slov. Gospodarja“ na značajne, poštene može, kateri so v politiki osiveli, se junaško borili in žrtvovali na političnem vojnem polju za gospodarstveno in narodno stvar. Na pomoč so Vam na strani stali brezznačajni, brezvestni pisatelji, žalibog tudi iz sredine

„Sedaj imaš dosti!“ pravi Fihpos, „ne boš me več vodil za nos,“ in gre domov.

„To je vendar prehudoben mož!“ si misli Štajerc; ubiti me je hotel! Vendar je bilo dobro za staro mater, da je bila že mrtva, sicer bi ji bil ta življenje vzel!“

Zgodaj je oblekel svojo staro mater, v praznično obleko, si posodil od nekega soseda konja, vpregel v voz in posadil staro mater zadej na sedež, tako da ni mogla dol pasti in jo peljal skozi gozd. Ko je solnce vzhajalo, bil je že z vozom pred veliko gostilno, kjer je postal in se šel v gostilno pokrepčat.

Krčmar imel je veliko denarja, bil je tudi dober možak, ali bil je nagel kakor bi imel sam poper in tobak v sebi.

„Dobro jutro!“ pozdravi Štajerca; zgođen si!“

„Ja,“ odgovori mu ta, „moram z mojo staro materjo v mesto; ona sedi zunaj na vozu, ne morem je prinešiti v sobo. Ali bi ji morebiti ne hoteli vi nesti kupico medice? Pa govoriti morate jako glasno, ker ona ne sliši dobro.

„O ja, to pa že naredim“, pravi krčmar, natoči

duhovskega stanu, kateri zakrivljejo z geslom na jeziku: „Vse za vero, dom cesarja“, njih breznačajno, nemoralno sebično ravnanje.

Potolažite se g. Korošec, sveto pismo ja pravi: katerega Bog še ljubi, istemu pošlje nadloge. To je božji miglej v poboljšanje in spokorjenje in Vam je ta božji glas gotovo v korist. Vi ste še mladi, politično vsled lastne neizkušnje celo nezreli in Bog ve, kam bi še Vi polagoma v ti predrzni politični tiri prišli in zašli. Vi ste prefekt na semenišču v Mariboru in izročena Vam je nedolžna mladina v zgojo v pravi krščanski veri na Boga in srčni ljubezni do bližnjega. Kdor enega teh malih pohujša, bolje bi bilo, da si obesi mlinski kamen za vrat in se potopi v globočino morja.

Mi Vas obmiljujemo, ter prosimo za poboljšanje hudobnega sveta. Napredni krščanski Slovenci.

Zavratni napad na prezidenta Zjedinjenih držav v Ameriki Mac Kinleya in njegova smrt.

7. septembra se je zgodilo v mestu Buffalo v Severni Ameriki grozno hudodelstvo. Anarhist Czolgosz po imenu, vstrelil je vpričo mnogobrojnega ljudstva dvakrat z revolverjem na prezidenta in ga ranil smrtno. Po ameriški navadi podajal je predsednik okrog stoječim osebam roko. Napadalec Czolgosz se mu je približal, mu segel v roko, ob enem pa že tudi dvakrat vstrelil nanj. Revolver je imel zavrt, v robec, da se ga tako ni moglo zapaziti.

Ena krogla je odletela na prsni kosti, druga pa je prodrla predsedniku želodec na dveh mestih. Predsednika so takoj operirali in mu zašili želodec ter odstranili kroglo. Ležal je predsednik en teden v smrtnih bolečinah, 14 t. m. en četrt na tri zjutraj pa je zdihnil svojo blago dušo. Napadalec je nemško-poljskega rodu, neoženjen in star 28 let.

velik kozarec medice in gre ven k mrtvi stari materi, ki je sedela po konci na vozu.

„Tukaj je glaž medice od vašega sina“, pravi postrežljivi krčmar, ali mrtva žena ni odgovorila nobene besedice, ampak le tiho sedela dalje.

„Ali ne slišite?“ zakričal je krčmar glasno, kolikor je mogel. „Tukaj imate glaž medice od vašega sina!“

Še enkrat je takisto zakričal in potem še enkrat; ker se pa žena ni nič zato zmenila in še ni niti z jedno ramo zmignila, postal je jezen ter ji tresčil glaž v obraz, tako da ji je medica z nosa kopala in žena je padla, ker ni bila privezana, vznak z voza doli.

„Čakaj ti falot!“ zavpije Štajerc in skoči kar skozi okno ven ter zagrabi krčmarja za prsi rekoč: „Ti si mojo staro mater ubil; le poglej kako veliko luknjo ima na čelu!“

„Oh, to je nesreča!“ zaječal je krčmar in svoje roke proseč povzdignil; „to se je zgodilo vse vsled moje jeznoritosti! Ljubi Štajerc, jaz ti dam poln

William Mac Kinley je bil rojen l. 1844 v Ni (Ohio), študiral je pravo, bil v meščanski vojni armadi, kjer je postal major. Leta 1867. nastanil v Cantonu (Ohio) kot odvetnik. Leta 1876. je bil izvoljen kot republikan v parlament Zjedinjenih držav, kjer je igral veliko vlogo. L. 1891. in 1896. je bil guverner v Ohiju, l. 1896. pa je bil po hujšem boju z Bryanom izvoljen prvič predsednikom Zjedinjenih držav in leta 1900 drugič. Mac Kinley ima v zasluge za razvoj trgovine Zjedinjenih držav in ugled je zelo narasel pod njegovim predsedstvom. Zjedinjene države imajo važno besedo v svetovni politiki, v Ameriki pa so odločilne. Mac Kinley je bil človek, a brez otrok. On je že tretji predsednik Zjedinjenih držav, ki je bil umorjen, v vrsti anarhističnih atentatov, ki so se izvršili tekom zadnjega desetletja. pa je menda peti. Mac Kinley je bil velik patron mož železne volje, neumorne delavnosti, strokovnjak v narodnem gospodarstvu in velik nasprotnik Evrope. Mac Kinley je dvignil ugled Zjedinjenih držav še višje, raztegnil je njih vodstvo na Kubo in na Filipine, dal ameriški trgovini najširši delokrog. Zjedinjene države so stale pod vodstvom Maca Kinleya v vrsti vevlastij. Zato pa žalujejo Američani za pravico za umrlim svojim predsednikom, ki je bil za rast, čast in moč Zjedinjenih držav vse svoje življenje s sijajnimi uspehi.

Vojna v Južni Afriki.

Pred par dnevi so vsi burski generali poslali ročilo Angležem da se ne udajo, vendar prosijo za 10. sept. so se obrnili zastopniki Transvaala in Orange do stalnega razsodišča v Haagu, da naj posreduje mir. To se zgodi, ako bo s tem zadovoljna tudi Anglija. „Liga človeških pravic“ v Belgiji se je obznanila do vseh onih vlad, ki so se bile udeležile mirovne konference v Haagu ter so dotične sklepe podpisale.

pehar denarja in bom tvojo staro mater lepo popotil, pati dal kakor bi bila moja, samo če boš tiho. drugače mi odsekajo glavo in to bi bilo vendar preveč.

Štajerc dobil je poln pehar denarja, krčmar pa je dal mrtvo ženo lepo na svoje stroške pokopati.

Ko je pa sedaj Štajerc s vsem tem denarjem prišel domov, poslal je zopet svojega prijatelja k sosedu Fihposu prosit naposodo po mero za denar, katerega je hotel zmeriti.

„Kaj je to? začudi se Fihpos. „Ali ga nisi enokrat ubil?“ Ker tega ni mogel zapopasti, šel je z mero kar sam k Štajercu.

„Kje si dobil tako veliko denarja?“ vprašal je in še bolj zazijal, ko je zagledal na tleh cel poln denarjev.

„Ti si ubil mojo staro mater, ne pa me, odreže se Štajerc. „Mater sem pa prodal in dobiš poln pehar denarja za njo!“

„Sakrabort, to si pa dobro prodal!“ reče Fihpos ves zadovoljen ter steče brzo domov, vzame sekalo in ubije svoje staro mater, jo zgrabi in vrže na

prošnjo, naj vplivajo na angleško vlado, da se iz-
je za mir z Buri. „South-African News“ pišejo, da
republici Burov borita za svojo neodvisnost že 23
secev in se bosta še borili, toda brez upa na zmago.
rov je vedno manj, posamezne čete se udajajo in
učno ostane vendar samó še pest ustašev, ki pa
opravijo ničesar. Temu nasprotno pa poroča „Daily
ill“ 28. avg.: Položaj v Kaplandiji je sila temen.
notranjem dežele se pridružujejo Burom cele čete.
s severnozahodni del Kaplandije, je v očitnem puntu.
„Times“ pa poročajo iz Pretorije: Buri so na vsho-
Transvaala jako delavni. Koncentrujejo se ob je-
Crissie in okoli Amsterdama, bržčas z namenom,
bodo vdrl v Natal. „Daily Express“ pa piše, da
se čete generala Bothe pozimi izdatno pomnožile
da ima dovelj topničarstva. Zato vderó v kratkem
et v Natal.

Razne stvari.

Regulacija Pesnice. Zdi se, da se hoče kmete
biti za nos. Deželni zbor je denarje dovolil, vlada
denarje dala, ali sedaj leži stvar zopet pri dežel-
nem odboru dr. Hans Schmidererju, in kar pri tem gos-
tu leži na pisalni mizi, to kar ne more biti kaj
mali zgotovljeno. Mi pozivljamo tega gospoda, da
enkrat regulacijo spravi v tir, ali pa svoj ma-
jorski deželnozborski in deželnoodborski mandat od-
ti. Tudi gospod deželni odbornik profesor Robič bi
smel za stvar zavzeti, ako bi bil prijatelj kmetskega
anu. Konečno ne bo družega preostajalo, kakor da
ovenci in Nemci skupno tiste poslance in deželne
ornike spodijo, kateri se zahtevam ljudstva zoper-
avljajo.

Poskušeni umor s strupom, ponaredba testamenta
štavnica hranilnične knjižice. Porotno sodišče v Mariboru
elo je dne 9. t. m. obravnavati zopet o gnusnih
odelstvih. Na zatožni klopi so sedeli: 48 letna

hajdi ž njo k apotekerju, katerega vpraša, če bi
pil mrtvega človeka.

„Kdo je ta mrtvec in od kod ga imate?“ ga
praša apoteker!

„To je moja stara mati!“ odgovori Fihpos. „Jaz
jo ubil, da bi dobil za njo pehar denarja!“

„Bognas varuj!“ odgovori apoteker. „Vi ste ja znoreli.
govorite več kaj tacega, sicer znate še glavo zgubiti!“

mu jih je apoteker gorkih naštel, mu povedal,
je hudobnež in da mora zato biti kaznovan. Sedaj
je Fihpos prestrašil, pobral svoja šila in kopita
jo udril doli za vodo proti gasfabriki in se skril
stranišče. Ali ker tam ni nobenih vrat, si je s tem
re malo pomagal. Ljudje pa so vedeli, da nori,
daj mu niso ničesar storili in tako je smel zopet
svojega brloga in popihal jo je naravnost domov.

„Čakaj me, ti fr. Štajerc, to mi boš dobro
plačal!“ mislil si je Fihpos, ko je bil že daleč na
sti zunaj mesta. Kakor hitro je prišel domov, vzel
velik žakel, se podal k Štajercu in mu rekel:
si me zopet fopal in za nos zvodil; najprvo sem

samska hišinja Neža Košir, 34 letni neštevilokrat kaz-
novani delavec Matija Žižek in 61letni Matevž Emeršič.

— Neža Košir je služila 25 let pri osemdesetletnem
Antonu Pihlariču v v Rošpohu pri Mariboru. Pihlarič
se je večkrat izrazil, da Neži Košir ne bo ničesar
zapustil, ker ga že itak dosti goljufa, in ker mora
vzdržavati njene nezakonske otroke, ki imajo vsak
družega očeta. Ko je Pihlarič umrl, se je pa našel
testament, v katerem je umrli volil svoji pastorki
100 gld., za cerkev 350 gld., vse drugo pa Neži Košir.

— Ker se je Košir že pred leti izrazila, da ji ni prav,
da stari še vedno živi, se je ob njegovi smrti slutilo,
da ni umrl naravne smrti in da je testament ponare-
jen. Košir je v preiskavi večinoma vse priznala,
Žižek njen ljubimec pa obstal le deloma, med tem
ko Emeržič, kateri je prinašal nekak strup ni hotel
nič priznati. Dobro leto imel je Žižek znanje s Košir
in ji obljubil zakon kakor hitro stari odmerje. Pihlarič
ni napravil nikacega testamenta, kar je Košir dobro
vedela, in zato je skrbela da bi dobila ponarejen tes-
tament. Za ponarejanje testamenta ponudil se ji je
Žižek, ki bi ga dal po nekem znancu narediti; ta
znanec bil je Emeržič, ki je v januarju letos prišel
h Koširki in se izrazil, da hoče tak testament nare-
diti, da ga še noben advokat spoznal ne bo, da je
ponarejen. Ko je Košir rekla, da ji testament „nič ne
nuca“ dokler stari živi, se je Emeržič izrazil, da ji
bo nekaj tacega preskrbel, da bo stari kmalu umrl.
Neža Košir se je v to vdala. Emeršič ji je kmalu
na to prinesel v mali steklenici neko smrdljivo ru-
dečkasto tekočino in ji naročil, da mora to tekočino
vlivati polagoma Pihlariču v jedila. Košir ga je vbo-
gala in res vlivala po kavino žlico te tekočine, sedaj
v kavo, sedaj v juho. Kmali so se pokazali nasledki
od zavživanja zastrupljenih jedil, ker Pihlarič je začel
vedno po zavžitju iz sebe metati. Zadnjokrat, pove-
dala je Košir v preiskavi, dala mu je te tekočine 16.
aprila, na kar je Pihlarič posebno jako iz sebe metal,

pobil svoje konje, potem svojo staro mater; vsega
tega si kriv ti, ali fopal me ti več ne boš!“ In po-
padel je Štajerca, ga dejal v žakelj ter ga zadel na
svoj hrbet, potem mu pa zaklical: „No zdaj te pa
nesem vtopit!“

Bila pa je dolga pot, ki jo je imel narediti,
predno bi do reke prišel, in Štajerc tudi ni bil tako
lahek. Pot peljala je prav mimo cerkve; orglje so
zadonele in ljudje so lepo peli. Fihpos postavil je
žakelj s Štajercem tik cerkvenih vrat in si mislil,
da bi bilo jako dobro notri iti poslušat par psalmov,
predno bode šel dalje; Štajerc itak ne more iz žaklja,
ljudje so pa v cerkvi. Šel je toraj notri.

„Oh jojmene, oh jojmene!“ zdihoval je Štajerc
v žaklju, se na vse načine notri obračal in zvijal ali
žaklja odvezati ni mogel. Ali kjer je sila najhujša,
tam je rešitev najbližje. Po cesti prišepal je kruljavi,
star, star mešetar, ki se piše Kajfež Gospodar in je
s Fihposom v prvem kolenu v žlahti; ta je prignal
pred seboj celo čredo.

(Konec prihodnjič.)